

„Tak falot! Tak razbojnik!“

Pogledal sem ga osupel.

„Tisti stradač, tisti berač, tisti tat ... Kdo? Saj je bil Vaš sosed! ... Pride oni dan k meni ... kaj? teden dni je morda ... pride k meni kakor sam sveti Aleš, ubog in ponižen: če imam kaj dela zanj ... No, si mislim, dolžan mi je razbojnik že za tri mesece; namesto da bi ga metal na cesto, naj odsluži, kar je dolžan! Pa kupim lepo sukno, lepo spomladanje sukno, svetlosivo, zase in za obadva fanta. No, si mislim, naj dela počasi, ne mudi se nam, nismo goli ... in če napravi, kakor treba, mu vržem še par kron, siromaku ... Saj človek ni živina ... dobro srce imam, ne puščam ljudem krvi ... Ali kaj napravi razbojnik? Vzame sukno, tisto lepo svetlosivo sukno, in gre, da bi ga prodal. Gre, sam Bog je hotel, naravnost tja, kjer sem ga bil kupil. Odkod to sukno? — ga vprašajo. Zakaj bos je bil in ves se je tresel. On pa stoji tam, se

trese od nog do glave in ne zine besede. Spoznali so tatu in so ga zgrabili ... Kaj pravite, gospod?“

Ubog in trepetajoč je stal Konopa pred svojimi sodniki.

„Čemu si kradel? Razodeni povrsti!“

Konopa je molčal; stal je tam ves čas in je molčal. Glavo je imel povešeno, roke je držal sklenjene kakor ob molitvi. Tolika zakrknjenost pa je razsrdila sodnike; s temnimi očmi so gledali nanj in njih misel je bila: „Greh je velik, zakaj v srcu je skrit!“

Tako so ga obsodili v ječo. In ker tatovi in razbojniki, posebno če so bolni, hromi in ubogi, ne sodijo drugam nego v domovino, so še razglasili sodniki, da bodi Konopa iz ječe siloma odpeljan pod visoko Tatro ...

Glej, Konopa, tvoje srce je reklo in se ni motilo: še letos boš videl visoko Tatro, dišeče njive boš videl in zelene loke in črne gozdove! ...

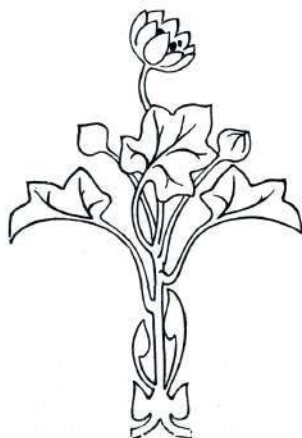
NEDOLŽNA PESEM.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Oj čez polje radost gre,
sladka misel pa v srce
mladi deklici:

Lončki kar čez noč
oživeli so,
nageljni v njih kar čez noč
razcveteli so,
razgoreli so
kot srce mlado.

Jutri, jutri
pa je šmaren veliki,
je Kraljice god,
aj in nageljni
tam v kapelici
ji cveteli bodo,
ji goreli bodo
kot srce mlado!

NAŠ UP.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Na gorici
cerkvica sloni,
cerkvica, naš up.

Na gorici v cerkvici
dobra je Gospa doma,
ljubljena Gospa, naš up,

Nikdar nas še varal ni,
nikdar varal nas ne bo
ta naš up!

VEČERNA PESEM.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Oj pojdi zvečer,
ko sanja na polju že mir,
oj pojdi skoz našo vas!

In čul boš:
iz vsake hiše glas
boš čul gospodarja,
ki moli molitev večerno
družini naprej,
in vsa družina
utrujena mu odgovarja.
In videl boš:
pod vsakim okencem angel stoji
in sam z družino moli
molitev večerno —

O vsak večer naš narod,
Kraljica, te časti;
o vsak večer na narod,
Kraljica, spomni se še ti!